Ч. 30 Середа 9 (21) лютого 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтовоі.

Реклямациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациі „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Староствах на провінциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Сойм краєвий.

Кн. Чарториский звернувшись до руских послів замітив, що не буде з ними полємізувати, бо вже була полєміка між ними самими. Не годить ся з жалями над розбитєм Русинів, бо сторонництва суть всюди природним випливом парляментаризму. Але нехай Русини зрозуміють, як мають говорити, бо кілько разів говорять про нас, називають нас партия польска, коли між тим себе називають: нарід руский. Може було би лучше, коли-б висказували ся одноцільно о нас і о собі. Але головна причина, длячого він не полємізує, є та, що зовсім не видить тоі квестиі руской, про котру так богато говорено. Руский патриот говорив би инакше про руску квестию, бо Русь сягає дальше, ніж до поодиноких старость галицких *(браво)*. У відповідь п. Поточкови заявив князь Ч., що громади у нас мають таку автономію, якоі нігде-инде нема. А що громади не користують ся автономією, то іх вина. Жалі на гнет і нерівний розклад тягарів неосновні, особливо слова Поточка про угнетенє були просто незгідні з правдою. Розповсюднюванє таких окликів між народом, есть поганим ділом *(браво)*. Правда, що люде можуть бути часом несправедливими, однак де той гнет, котрий Поточек бачить чужими, як здаєсь, очима? Чи справді двір угнітає хлопа, чи громада не має автономіі, чи посли селян не засідають в соймі? Чи правда, що в соймі трактують ся справи зі становища шляхоцко-кастового? Ні! — се неправда, але то правда, що пос. Поточек вносить кождим словом ідею кастовости! Сойм працює для народу і краю, хоч пос. Поточек що-небудь иншого про се міркує. Отже нехай пос. Поточек більше уважає і руководить ся своім розумом, а не чужим, нехай говорить словами хлопа, а не словами чоловіка, не маючого нічого спільного з польским селянином. — Дальше князь заявив ся против резолюциі Скалковского, бо єму здаєсь, що она стремить до певного реґлєментованя повітів. Мимо всіх трудностий, годі заперечити, що поступаємо наперед, але не треба обтяжати краєвий Виділ агендами, котрі належать до обивателів. Навпоcлїд жалував, що в Соймі не висказуєсь гадки в квестиях політики. Дють ся важні зміни: угода ческа, розвязанє палати без ясних причин, несподіванка з виборчою реформою, зміна кабінету — а дивна річ, що в Соймі не говорить ся о тім. Він остерігав ще Сойм, щоби той не вирікав ся свого права висказувати свою думку про політику.

П. Гурик нарікав на гнет селян, на остре стяганє податків, на шарварки, маневри і старав ся доказати, що всюди панам лучше, а бідний селянин найбільше терпить. Дальше критикував господарку громадску і нарікав, що виділи повітові не контролюють зверхностий громадских, що у громадах війт, писар, асесори і т. п. господарують, як сірі гуси. Дайте нам, каже, порядних людий на війтів і зрівнайте тягари, а ми певно в кождій справі, що веде до добра, підемо разом з вами.

На 22. засіданю Сойму дня 16 с. м. повідомлено послів, що справа відніг зелізниці з Потутор до Бережан і Підгаєць, а також з Підвисоцкого на Рогатин до Ходорова ще не полагоджена. Громаді м. Богородчани надано на 6 літ право брати оплати від напоїв спірітусових, меду і пива. Уділено концесиі на побиранє оплат митових: обшарам двірским: в Підмихайлю від перевозу на Лімниці, в Долпотові від мосту на Сівці; раді пов. в Калуши від мостів на ріці Болохівці при дорозі з Журавна до Войнилова; громаді і обшарови двірскому в Нігівцях від моста на Болохівці; — дальше від перевозу на Днїстрі в Підгірцях і на Стрию в Розгірчу; на дорозі пов. Незвиска-Обертин-Камінки і від моста на Рабі під Незнановичами.

Відтак зачала ся дальше ґенеральна дебата буджетова. П. Поточек зробив замітку до бесіди кн. Чарториского, що в мові о гнеті селян мав на думці вибори, на що кн. Ч. відповів, що й сам Поточек неправно мішає ся до виборів.

П. Ст. Бадені нарікав, що не було фінансової дебати і радив дбати о удержанє рівноваги в буджеті, а не вставляти таких видатків, що можуть буджет вивести з рівноваги. Минувшого року держав ся Виділ кр. сеі засади. — Перейшовши відтак до розправи політичної, зачав п. Ст. Бадені від мови п. Вайґля Більшість консервативна застерігає собі право до поборюваня декотрих засад лївиці, хоч се сторонництво потрібне. Треба шукати ґрунту до спільної праці і для добра справи може лївиця з консерватистами нераз іти разом і згідно *(браво)*. Кн. Чарториский нарікав, що Сойм не хоче вести дебати політичноі. Не диво, бо доки Сойм і віденьске Коло польске поступають згідно, то нема потреби окремої наради. П. Антоневич — говорив дальше п. Ст. Б. — розпочав вчера нову еру: сказав, що іде під народним прапором.

---

27)

Похатник.

(Повість з американьского житя — О. Руппіюса.)

(Дальше).

— То проста істория, але она вам то пояснить — відповіла Павлина і спустила очи в землю — я властиво винна вам першу часть з неі ще з тоі пори, коли я вас стрітила в Ню-Йорку і коли ви не знали, за що мене маєте уважати. Розкажу вам коротко, коли не наскучить вам слухати, але мушу вам розповісти, щоби ви мене на скрізь пізнали, яка я. — То вже знаєте, що я поіхала була з одною знакомою з Европи до Ню-Йорку — почала она розповідати по короткій перерві — а так само знаєте вже, що єі свояки, до котрих ми мали прилучити ся, вибрали ся були назад до краю, заким ми ще приіхали. Але що я уміла шити, то мені прийшло ся легко знайти в Ню-Йорку спосіб до житя, підчас коли я не знала, що мене в малім місті чекає; я і не поіхала назад з моєю знакомою, она поіхала сама. Щастє хотіло, що я дістала ся до порядного бордінґгавзу і вже до двох днів знайшла собі місце в одній робітни до шитя біля. Я не уміла по анґлійски і длятого трудно було мені познакомити ся близше з другими робітницями, але щоденна вправа слуху і мови усунула ту перешкоду скорше, як я того сподівала ся — я була метка, а при тім і завсігди весела, то й вні скоро привикли до мене в робітни та й полюбили і уважали мене за таку, як би я була таки Американка з роду. Як жили і що робили другі дївчата поза робітнию, мені то було байдуже, бо я ще з жадною з них не жила в щирійшій дружбі, а майже весь свобідний час перебувала в родині моеі ґаздині з бордінґгавзу. Я не підозрівала отже нічого, коли мене одного дня запросили, щоби я пішла на баль, на котрий вибирали ся всі другі робітниці. Відколи я була в Ню-Йорку, то я, так по правді, ще не забавляла ся, а танець, то була моя пристрасть з давен-давна; я сказала отже, що піду й дала на то руку. В Ню-Йорку знала я ледви кілька улиць і длятого дві з моіх товаришок обіцяли ся найняти віз і забрати мене з собою та около девятої години станули ми вже при вході до ясно осьвітленого дому. І до нині не знаю, в котрій то було части міста. Саля була не конче велика, але товариство в ній, судячи по тоалеті, здавалось бути дібране, музика знаменита, а я, рада в души, ішла за своіми товаришками і ми посідали собі на лавці, на котрій було ще трохи місця. Моі товаришки, видко, мали досить знакомих, бо ледви посідали, як іх взяли вже до кадриля. Я сиділа сама, але по хвили приходить якийсь панок, що переходив попри ряд дам і придивляє ся, сідає коло мене та з безвстидним усьміхом заглядає мені в очи; ба, нахилив ся і шепче мені до уха такі слова, що в мені аж кров застигла; мене як би гадина укусила і я схопилась з лавки. Вже сама не знаю, що я наговорила єму в гніві, але той чоловік дивить ся через хвильку на мене, ніби здивований, а відтак зачинає в голос сьміяти ся та приступає знов до мене. В тій хвили побачила я одну з тих дівчат, з котрими я сюди прийшла, як она іде поволи через салю з якимсь паном попід руку; я біжу до неі і ловлю ся єі руки, а той, що до мене був причепив ся, стає перед нас обі та сьміє ся. — То ви Кора, привели з собою сю полохливу кіточку? — питає ся він єі — чи то она справді така? — Ви певно своім звичаєм, як той ласий медвідь, не давали ій спокою! — відповіла дівчина та й собі розсьміялась, а відтак обернула ся до него плечима і пустилась знову ходити свобідно по сали. — Дайтеж до себе приступити — шепнула до мене — правда, що він простачиско, але сипле грішми! — Аж тогди пізнала я зі страхом, якого вже більше ніколи в житю не зазнала, в яке я попала ся товариство! Я покинула свою товаришку, і хотіла бічи до дверий, але мені здавало ся, що я зараз упаду, скоро лиш поступлю ся. Мене взяв великий страх, а коли я ще почула, що той чоловічище, що мене вчепив ся, ще й гладить попід бороду, то я в розпуці так єго трутила від себе, що він аж на два кроки взад полетів, а я розплакалась кор-

Була се несподїванка, бо п. Ант. нїколи не признавав ся до своєї народности. Порушив він справу пресиї при виборах. Коли би правительство поступало незаконно, то було би лихо; але-ж оно поступає все в законних границях. Оно хоче мати такий вплив на вибори, як всї сторонництва. П. Ант. бажав би видко сховати кождого виборця під скляну баню, але таку, до котрої сам мав би приступ (*веселість*). Дивно, що коли кому потрібно, то жадає помочи правительства; коли-ж та поміч не подобає ся, то кричать. Коли фаховим аґітаторам вільно аґітувати, то правительство мусить противдїлати. І як же ви цїните своїх виборцїв, коли думаєте, що власти мають на них такий вплив? Они мають якийсь вплив, але-ж на наших виборцїв дїлає більше засада і напрям полїтичний. Не годить ся своїх виборцїв так чернити. П. Ант.-а разить, що селяне беруть акцию в свої руки; — нас то не разить. Що до п. Короля дивую ся, що пп. Антоневич і Колачковский — не протестували, коли п. Король говорив, що опозиция руска зачала ся в р. 1889. П. Король опозиционїст для опозициї, а говорив з обуренєм про солодкі слова полїтичного начальника краю. Мабуть ті слова не все були солодкі, впрочім можуть бути й зовсїм гіркі. Цїкава єсть теория п. Короля, що для слабих конче потрібна опозиция. Коли се така засада єго полїтики, то она щонайменше дивна. П. Король говорив о синекурі в кр. Радї шкільній (маючи на думцї п. Ол. Барвіньского). Отже коли Видїл кр. предложив заслуженого Русина на члена кр. Ради шк., то ви кажете, що правительство дає синекури! „Але-ж я вас розумію! Ви лякаєте ся і чим радше ми будемо сповняти справедливі бажаня Русинів, тим скорше будете тратити ґрунт під ногами, а то найлучша указка у нашій полїтицї“. Нарікання п. Короля на инші інстанциї були може й справедливі, але чому п. К. не сказав, що стало ся зі скаргами до висших інстанций і як їх порішено?

Перегляд полїтичний.

Віденьскі часописи нїмецкі пiднялп були сими днями великий крик на то, що підчас розправи касацийній дня 17 с. м. в найвисшім трибуналї виголошено першу оборону в ческій мові; мав то бути нїби перший випадок, що в найвисшій власти судовій нїмецкий язик урядовий зробив місце ческому. На то відповідає тепер віденьска ґазета урядова, що єсть то звичай практикований від многих лїт, що коли обжалований стає сам перед найвисшим трибуналом в справі, котра не належала перед суд присяжний, і сам боронить ся, то може уживати такої мови, якою уміє говорити, коли не уміє по нїмецки.

Вчера розпочав ся у Відни процес анархістів; розправа відбуває ся тайно. Переслухано анархістів Ганеля і Стікулю. Ганель признає, що видавав друковані картки, робив бомби з олова і бляшанні коробки; Стікуля признав ся, що брав участь в зборах анархістичних, але каже, що не знав, що було надруковане на картках, бо не уміє читати.

Оба міністри фінансів, австрийский і угорский затвердили вже зміст і мотиви предложеня о стягненю 200 міл. зр. банкнотами. Проєкт сей має бути предложений рівночасно обом парляментам, австрийскому і угорскому.

В резиденциї кн. Бісмарка, у Фрідріхсруге було вчера велике торжество: цїсар Вільгельм приїхав був в гостину до кн. Бісмарка. О три чверти на 6. вийшов був кн. Бісмарк на дворець на повитанє цїсаря а величезна товпа людий зробила князеви при сїй нагодї велику овацию витаючи єго грімкими окликами. На кілька мінут перед шестою над'їхав цїсар а вийшовши скоренько з ваґона, підбіг до кн. Бісмарка і подав єму руку та повитав єго сердечно. Князь і цїсар пішли відтак пішки до замку а публика витала їх з великим одушевленєм. З цїсарем приїхало ще сїм осіб з єго дружини. В замку повитала цїсаря княгиня а він подавши їй руку повів єї до салї. Зараз по повитаню і представленю відбув ся обід на 12 осіб серед веселого настрою. Точно о 9 год. попращав ся цїсар з князем і поїхав на дворець а кн. Бісмарк відвів єго аж до ваґона. Дворець і цїла єго околиця були осьвітлені. Цїсар стояв ще довго при вікнї ваґона і розклонював ся на всї сторони. Коли кн. Бісмарк вертав з двірця домів, зробила єму публика величезну овацию витаючи єго грімкими окликами. Віз єго обступлено так, що він вже не міг їхати і треба аж було, щоби сторожа пожарна зробила порядок і допомогла князеви дістати ся домів.

Российский міністер справ заграничних Ґірс має виїхати на довший час до Сан-Ремо на курацию. — Ґубернатор подільский, Нарышкин, іменований товаришем міністра справ внутрішних.

З припорученя міністра просьвіти віддано всї школи у Фінляндиї під заряд куратора петербургского округа наукового, Лаврентиєва.

Новинки.

Львів дня 20 лютого.

— **Іменованя.** Міністер просьвіти іменував професора ґімназиї в Перемишли, Казим. Бобка, членом іспитуючої комісиї для учителїв шкіл народних в Перемишли до початку 1896/7 року шкільного.

— **Конкурси.** Краєва Рада шк. розписує конкурс на посаду учителя математики при семінариї в Тарнові. Поданя треба вносити до кінця марта. — Окр. Рада шк. в Жовкві оголошує конкурс на посади учителїв: в Боровім, Честини, Кошелеві, Гуляві, Куничволи, Любеллї, Мокротинї селї, Мокротинї кольониї, Нагірцях, Передриміхах великих, Перемивілках, Пристани, Реклинци, Скваряві старій, Вязові, Воли жовтанецкій і Жовтанцях-Загаю та на посади мол. учителїв в Мостах великих, Колоднї і Жовтанцях середсїлю. Поданя треба вносити до 30 марта. — В чортківскім повітї опорожнені посади учительскі: в Базарі, Білім потоцї, Хомяківцї, Давидківцях, Долинї, Ягольницї старій, Калинівщинї, Колендянах, Мухавцї, Новшівцї, Ридодубах, Семаківцях, Свидові, Шманьківцях, Шманьківчиках, Шульганівцї, Угрини, Заболотівцї, Швайківцях, ст. учителя в Чорткові і дві посади ст. учительок тамже та посади молодших учителїв і учительок в Чорткові, Ягольницї і Звинячи. Поданя треба вносити до 20 марта.

— **В справі вистави.** Митрополичий Ординаріят видав до Духовеньства під днем 26 сїчня до ч. 57 таке письмо: Додатково до тут. оповіщеня до ч. 644/Орд. з 1893 р. повідомляє ся, що на площі вистави краєвої буде також поставлений модель церкви рускої. Будова той-ж церкви вже розпочала ся; она 19 метрів довга а 13 метрів широка; ставлять єї домородні майстри в стилю властивім церквам званим гуцульскими. В тій церкви має бути устроєний музей старинностей церковних, чим представлена була би наша простонародна архітектура і всякі богацтва нашого церковного малярства, різьбарства і пр., які по наших церквах ще хоронять ся і яким вже по части в часї з'їзду археольоґічного не

чевим плачем. Музика заграла як раз нового кадриля а пари бігли попри мене, кождa на своє місце, здавало ся, що нїхто не добачив того, що стало ся — аж ось нараз чую коло себе якийсь спокійний голос: „Дайте спокій сїй паннї, коли з вас джентльмен; видите, що она не для вас, а може й цїле товариство не для неї. Ходїть зі мною, дитинко!“ — Той голос якось дивно мене успокоїв; виджу коло себе якогось вже старшого пана, що подає менї руку і я ловлю ся єї, як та потапаюча. — Я хочу іти домів, пане; відведїть мене лиш до дверий. — Зайдете спокійно до дому — каже він — я вас сам аж туди підведу! — але ті слова викликали в менї нове підозрінє і я пустилась єго. — Коли ви, пане, честно думаєте, то лишіть мене, скоро лиш вийду з салї; на дворі стоять певно вози і я поїду сама домів. — Він споглядав на мене через хвильку і мовчав. — Не журіть ся, дитинко, — сказав він опісля — стане ся так, як хочете. Але насамперед зробіть менї ту приятність і зайдїть зі мною на кілька хвиль до котрої із сусїдних комнат — подумайте собі, що ідете зі своїм батьком і майте повне довірє до мене. — Не знаю, чи то той спокійний голос, яким він до мене промавляв, чи єго поважне лице, зробило то, що у мене щезла всяка недовірчивість — і я пішла з ним. Він казав дати перекуску та розпитував мене відтак про мої відносини і про то, як я дістала ся на сей баль. Я розповіла єму все, що лиш він хотїв знати. — Отже ви не маєте тут нїяких свояків, анї нїкого, до кого би ваше серце горнуло ся? — став він наконець розвідуватись. Я могла сказати єму з чистою совістю, що „не маю“, а коли він відтак записав собі мій бордінґгавз і ту робітню, в котрій я працювала, вивів мене до воза, заплатив візникови і попращав ся зі мною.

В два дни опісля, по полудни, викликали мене з робітнї, бо казали, що якийсь джентльмен хоче зі мною поговорити. Був то той сам старий панок з балю, і він сказав менї, щоби я пішла з ним на прохід, бо він хотїв би спокійно зі мною поговорити. — Скажіть вашій паннї, що я ваш вуйко, а бодай — додав він — хочу спробовати, чи я заслужив собі у вас на ту назву. Менї видить ся, що то не було нїчого иншого, лиш проста цїкавість, яка спонукала мене пристати на єго жаданє. Той чоловік з своєю прихильностию для мене не сходив менї вже через оба попередні дни з думки — то був білий день і о якійсь небезпечности для мене не могло чей бути й бесїди. Я пішла з ним і він завів мене до якоїсь цукорнї на Бредваю, де знайшов ся для нас спокійний куток. Там розповів він менї, що він більшу часть лїта перебуває в Ню-Йорку, але що вже житє по готелях надоїло єму і він хотїв би жити собі вигідно, як дома; він має однїсеньку доньку, але коли она приїде з ним у всхідні сторони, то перебуває через цїлий час з одною богатою родиною в Саратозї, а про него не журить ся. Він вже нераз, але все надармо, оглядав ся за якоюсь особою, котру би міг зобовязати для себе, а котра зато завела би єму любе домашнє житє; він вже не з тих молодих, що то дурїють, і не хоче нїчого, лиш пошановку і розвеселеня, а то що по менї видів та що в послїдних днях про мене довідав ся, дає єму нову надію, і він питає ся тепер мене, чи я хочу бути у него за своячку і занимати ся господарством в єго домі в Ню-Йорку, доки він тут буде — я буду мати у всїм повну свободу, а коли що, то лиш моя вдячність для него буде мене вязати — о моїй дальшій будучности — казав він — поговоримо тогди, коли він пізною осению поїде знову на полудне. — Я не думаю — говорила она дальше, глянувши Гельмштедтови на хвильку в очи — щоби хтось, що знає положенє робітниць в Ню-Йорку, кинув на мене каменем за то, що я пристала на єго предложенє, хоч приняла єго зразу під деякими услівями; але незадовго показало ся, що й того не було потреба. Пан Мортон хотїв лиш мати веселу товаришку, котра би наперед згадувала всї єго забаганки, котра би їздила з ним, а вечером сидїла коло него та балакала з ним — а за то обсипував він мене всїляким добром, більше, як моє серце того бажало. Але чи я при тім всїм була щасливійша, як давнїйше, то инше питанє. До Мортона лиш мало хто або таки нїхто не приходив, а я також не мала нїякого знакомого, до котрого могла би була пригорнутись і так жила я серед богатства, яке було доокола мене, як серед пустинї. Самотні проходи по містї і старанє, щоби заспокоїти бажаня Мортона — от і вся зміна в моїм житю; за то все мала я лиш ту заплату, що старий привязав ся незадовго до мене так, як до своєї рідної доньки. — Було то в початку вересня, коли він перший раз згадав про свою подорож на полудне та про відносини там в своїй родинї. Єго донька попала була в якусь загадочну, чорну задуму; він казав, що то ма-

тілько велику стійність признано, но і звернено на них особливу увагу, а внаслідок того отримали деякі брацтва значні субвенції так на удержане як і на відновлене тих цінних останків, що сьвідчать о нашій минувшости. Поручає ся проте Всеч. Духовеньству, если би які предмети того рода по церквах находили ся, надсилати їх до дирекциї виставы з виразною дописею: „діл етноґрафічний". Близших пояснень уділить радо референт секциї етноґрафічної виставы краєвої проф. Володимир Шухевич у Львові (ул. Чарнецкого 26).

— **На фонд будови руско-народного театру** зложили пп.: о. Т. Стадник з Дичкова 1 зр.; — о. Альфред Сіменович з Волковець 6 зр., зібраних від членів „Просьвіти" на похоронах бл. п. Павла Горбачевского в Кудринцях замість вінця;— о. Нил Ломницкий з Кропивника старого 10 зр. 50 кр., зібраних 28 січня на весілю у п. Вербицкого, місцевого лісничого за ініцятивою п. К. Гухра учителя народного з Довгого, Поляка, на котрого зазив зложили пп.: І. Кулька управитель тартаку 1 зр., Мінцґер лісничий 1 зр., Гухро учитель 1 зр., о. Н. Л. 1 зр., молоді 1 зр., Зрембович машиніст 1 зр., проче дрібними датками;— Мар. Гоцка з Чапель 1 зр. 75 кр., а то 1 зр. від себе, а 75 кр. від шкільних дітий; — Ігн. Гамаль, учитель з Під'ярнова 3 зр. 50 кр. зложені гістьми дня 1 січня на зазив сина п. Гамаля, котрий відозвав ся до гостий словами: „Щиро-руска дитина просить на руский театр."

— **Вправи резервістів.** Дня 15 лютого оголошено в дневнику розпоряджень для армії приписи, дотикаючі вправ резерви і резерви доповняючої. Після тих приписів установлено час вправ для офіцирів резервових і резервових кадетів, а також для кадетів доповняючої резерви на 28 днів. Офіцири резервові від трену мають відбувати перші і треті вправи в осени при вправах з возами а другі на весну, в маю і червни. Для резервістів і резервістів доповняючих виносять вправи 13 днів, для кінноти 21 днів.

— **Сокіл.** На засіданю виділу руского Сокола дня 18 с. м. ухвалено розпочати вправи ґімнастичні від 1 марця с. р. Салї на вправи ще не найдено, але виділ заходить ся пильно коло сеї справи. Вибрано комісию, котра має уложити термінольоґію сокільну. Голова п. В. Нагірний має вже готовий дотичний словарець. Ще сих мясниць буде вечерок з танцями Сокола. Рішено просити львівский клюб Русинок, щоби зробив прапор для товариства (золотий лев на синім тлї).

— **З руху читалень.** Читальня в Городку коло Львова уряджує 1 марта вечерок в память Маркияна Шашкевича. Дохід на будову дому читальнї. — Читальня „Просьвіти" в Печеніжинї устроїла дня 4 с. м. вечерок, котрого проґраму виконали самі господарі, члени читальнї. Хор сьпівав гарно під проводом міщанина з Коломиї п. Білоскурского. Декламували удачно п. члени: Ф. Боднаренко, Михайлюк і Білецкий. Пп. війт і писар також немало причинили ся до того, що вечерок удав ся дуже гарно і приніс доходу 40 зр.

— **У Відни** на університетї відбула ся дня 17 с. м. промоция п. Кирила Студиньского на доктора фільософії.

— **Поплив з водою.** Один з найдорожших і найцїннїйших образів віденьского маляря Макарта, вартости 15.000 зр. поплив з водою і его доси не відшукали. Річ була така: Гр. Евген Зичий дістав був по своїм батьку, що недавно помер, его портрет, мальований Макартом. Той образ казав він привезти до Будапешту, щоби там маляр Кардош зробив з него копію. Слуга ґрафа, що ніс той образ до маляря, сїв собі на омнібус коло візника і держав образ в руках. Саме, коли переїздили ланцуховим мостом на Дунаю, вирвав вихор образ слузї з рук і кинув ним у воду. Слуга побіг зараз ловити образ, але не міг нїгде знайти човна над рікою, а коли наконець знайшов, то властитель човна не хотів ему его дати. Образ плив тимчасом якийсь час по водї аж наконець щез і доси его не відшукали.

— **З Микулинець** пишуть нам: Дня 4 с. м. урядив виділ читальнї „Просьвіти" вечерок хорально-деклямацийний з слїдуючою проґрамою: П. Стефан Абрагамовский мав відчит: „Жите і діяльність Маркияна Шашкевича". Присутні гості були прелеґентови дуже вдячні, бо богато з відчиту скористали. Деклямациї виголошені панночками Евгенією Килиновскою і І. Зарицкою: „Руска мова" і „Побратимови", а надпроґрамово „Руска пісня" віддані були надсподівано добре, а присутні нагородили декляматорки оплесками. Також деклямация молодця Юрчука була красна. Хор наш вивязав ся з своєї задачі рівно-ж гарно; особливо подобав ся гостям руский народний гимн: „Боже великий, Тебе ми просим", знаменито виконаний, — за що належить ся подяка нашому дириґентови хору п. Пелиньскому. По части концертовій забавляли ся зібрані гості танцями, котрі протягнули ся аж до рана. До коломийки стануло було 30 пар. Доходу з вечерка було маленько, бо і вступ був дешевий, але ціль осягнено. В великім пості урядить виділ читальнї вечерок в користь будови руского театру. — *А. Рибачек*, голова. *К. Жмур*, секретар.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З важностию від 1 лютого 1894 до 31 липня 1894 увійшла в жите полекша тарифова для кукурузи в руху місцевім ц. к. зелїзниць державних між стациями, знаходячими ся в тарифі часть II. зшиток 2 уступ А. під слїдуючими услівями: Належитости перевозові мусять бути оплачені найменше за 10.000 кльґр. від листу перевозового і воза а кукуруза мусить бути замовлена від деклярованих рільничо-господарских горалень королївства Галичини. Достава посилок може відбуватись прямо або також через посередників, на послїдний случай же, мусить бути в листї перевозовім через органи скарбові стверджене, що сі посилки для одної або більше і для котрих горалень суть призначені. — В обох случаях мусить бути в оріґінальних листах перевозових через власть скарбову потверджена обставина, що тая кукуруза дїйстно в цїнах горальничих в дотичній рільничо-господарскій горальни була ужита. Від сего роду посилок обчислятись буде належитости перевозові після тарифи специяльної ч. 3 а диференциї виказавші ся з попередного обчисленя на основі нормальної тарифи специяльної ч. 1 будуть звернені, наколи листи перевозові заосмотрені в висше згадані докази до кінця 1894 р. предложені зістануть. Документи, котрі служили за підставу до приміненя висше згаданих зниженя тарифових не звертають ся.

† Посмертні вісти.

— **Померли:** у Львові Іван Білоруский, вислужений урядник дух. семинариї в 78 р. житя. — О. Лев Мацїлиньский, парох в Коропци, у 80 р. житя. Був добродієм москвофільских товариств. — У Львові проф. ґімн. Матвій Свитальский в 49 р. житя. — В Карлові в 75 р. житя селянин Михайло Квасюк. Він закупив для церкви звін за 500 зр., чашу за 150 зр., фелони за 150 зр. евангеліє, дальше плащеницю, фану і т. д. всего за 110 зр. — В Кудринцях член „Просьвіти" і ради пов. в Борщеві, Павло Горбачевский, чоловік загально люблений, в 54 р. житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Бельє 20 лютого. Вчера о 5 год. сполудня приїхав тут Є. Вел. Цїсар. На двірци повитав Его Найдост. Архикн. Франц Сальватор. Монарх поїхав опісля до замку Ліхтенеґ.

Париж 20 лютого. Вчера відбули ся тут ревізиї в домах 18 анархістів; одного арештовано. Так само відбували ся ревізиї в домах анархістів і на провінциї. В Сан Контен арештовано 10 анархістів і забрано у них важні папери.

Софія 20 лютого. Віденьскі лїкарі сконстатували, що княгиня має лиш обмежене запаленє, внаслідок чого проявляє ся горячка; єсть надія, що княгиня незадовго зовсім подужає.

Ню-Йорк 20 лютого. В Чінчінаті арештовано анархіста Теммена, у котрого знайдено спис 120 анархістів, котрих тепер поставлено під надзір полїцийний.

буть від того, що она жиє сама одна на селї та говорив, що его аж ляк бере від того житя, яке там єї чекає, коли не буде нікого коло него — він спитав мене, чи я не хотїлаби назавсїгди звязати ся з ним і его родиною і так забезпечити собі будучність — чи я не зважилась би стати его жінкою, бо то одинокий спосіб, щоби забезпечити менї таке становище, против котрого не важив би ся ніхто щось сказати. — Не буду говорити о тих суперечних собі чувствах, які се предложенє в менї виликало, не хочу й згадувати про пізнїйші борби, які в менї по ночах паставали; значило то позбути ся всїх рожевих надїй молодости, але за то зискати становище, о якім чоловікови й не снило ся. Я вимовила собі чотирнайцять днів, щоби за той час надуматї ся і розважити. І саме підчас тих чотирнайцяти днів — говорила она поволи дальше — стрітила я вас, Августе. Признаю ся вам отверто, що в тім, що мене до вас потягало, було щось більше, як лиш сама згадка з дитинних літ. Ви розлучили ся були з родиною і були тут самі в краю — так само як і я, а менї здавало ся, що то сам Бог так дав, бо не хоче жертви моєї молодости. Я знала, що пану Мортонови не так ходить о мене, як о ту вигоду, яку я старала ся єму робити, що він так само був би взяв і якусь иншу особу і так само був би все робив для неї, коли-б через то нїчого не стратив а став щасливійшим. Я гадала, що маю право вмішати ся до вашої судьби і не зважаючи на нїщо віддала ся вам отверто з цїлим серцем — а ви, Августе, ви відопхнули мене — недовірчиво — гордо — оскорбляючи. Оно то правда, що на гордости єсть щось красного — говорила она дальше, зітхнувши глубоко — і я була би може без неї зараз слїдуючої ночи померла. То, що в серци женщини єсть найчутливійшого, було в менї зранене, моя честь, моя любов, а я могла сама від себе лиш це тим спасти ся, що подумала собі, що вас вже нема на сьвітї для мене. На другий день сказала я пану Мортонови, що пристаю на то, щоби ми побрали ся.

Она притихла, а Гельмштедт дивив ся в гору. — Простіть менї, Павлино, сказав він подаючи її руку.

— Дайте спокій — перебила она ему — то все вже минуло ся і забуло ся, коли я довідала ся про ваше нещастє. Я мусїла тепер старати ся позискати ваше довірє безусловною щиростию, а коли менї то удало ся, то й все вже стало ся, чого я хотїла. Скажіть менї ще лиш то одно: Чи знаєте добре своє положенє?

— Постарали ся вже о то, щоби мене не минула анї одна гірка капля! — відповів він показуючи на ґазету.

— А чи не хочете ратувати ся ще тим одиноким способом, який вам остав ся і чи не скажете, де ви були під той час, коли стало ся убийство?

— Нї! — відповів він, підносячи поволи голову.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволочиск	6 44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6 54	3·32	10·40	11 33	—	—
Черновець	6 36	—	10 36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского, він різнить ся о 35 минут від середньо-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.